

Sygn. akt III KK 493/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 kwietnia 2016r.,
sprawy A. Ż.
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in. k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 czerwca 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 22 stycznia 2015 r.,

postanowił:

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku uznał A. Ż. za winnego czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych, na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści w kwocie 4650 (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 85 i art. 86

k.k. Sąd Rejonowy połączył wymierzone A. Ż. kary i wymierzył mu karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 roku Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. kwotę 4650 (czterech tysięcy sześciuset) złotych określoną w opisie czynu zastąpił kwotą 3700 (trzy tysiące siedemset) złotych, a z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania wyeliminował art. 65 § 1 k.k.
2. orzeczony środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej ustalił na kwotę 3700 (trzy tysiące siedemset) złotych. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca skazanego A. Ż. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia skarżący podniósł następujące zarzuty:

„I. rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść ustaleń faktycznych, a w efekcie na całość rozstrzygnięcia, a polegającego na:

- ocenie materiału dowodowego wbrew regułom art. 5 § 2 i art. 7 kpk w zw. z art. 433 §. 2 kpk i art. 457 § 3 kpk poprzez uznanie, że:

- zeznania świadka R.D. mogą stanowić pełnowartościowy dowód w sprawie, na którym to w szczególności Sądy orzekające w sprawie opierają swoje przekonanie o winie skazanego co do zarzucanego mu czynu - w sytuacji gdy dowód ten wobec swojej enigmatyczności w stosunku do A. Ż. (brak precyzyjnego wskazania czasu, miejsca, okoliczności) nie daje podstaw do bezkrytycznego przyznania mu przymiotu wiarygodności.

2. naruszeniu art 433 § 2 i art. 457 § 3 kpk poprzez nierozważenie w należyty sposób zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy A. Ż., niewykazaniu logicznych powodów uznania ich za niezasadne a ograniczeniu się jedynie do bezkrytycznego zaaprobowania, selektywnej oceny dowodów Sądu Okręgowego, sprowadzającej się do obdarzenia wiarą wyłącznie dowodów (dowodu) przemawiających przeciwko skazanemu A. Ż., a w praktyce uznanie, że skoro część oskarżonych powiązanych choćby w ramach postawionych im zarzutów personalnie z A. Ż., zdecydowała się na konsensualną formę zakończenia

postępowania to Wyrok w stosunku do skazanego A. Ż. musi zawierać tożsamość z uprzednimi Wyrokami wydanymi w trybie np. art. 387 kpk;”

Przy tak sformułowanych zarzutach, skarżący wniósł o|:

„o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania

ewentualnie:

uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy A. Ż. Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania”

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Lektura nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę skazanego prowadzi Sąd Najwyższy do następujących wniosków natury ogólnej: Treść skargi, a przede wszystkim argumentacja zarzutów wskazuje, że autor kasacji przedmiotowo potraktował nadzwyczajny środek odwoławczy, jakim jest kasacja. Pod pozorem kasacyjnymi zarzutami (art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k.) skarżący podnosi niedozwolony na tym etapie zarzut z przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k., powodując, że kasację trzeba ocenić, jako próbę ponownej weryfikacji wyroku Sądu I instancji.

A. Ż. został skazany za popełnienie czynów zabronionych z art. 258 § 1 k.k. i art. 263 § 1 k.k. na podstawie obszernego materiału dowodowego osobowego. Skarżący próbuje podważyć w kasacji kontrolę Sądu odwoławczego odnośnie oceny wyjaśnień skazanego A. Ż. oraz zeznań świadków (R. D., W. B. oraz W. W.), twierdząc że zaaprobowano procedowanie Sądu I instancji dokonanego w sposób nieobiektywny, z pominięciem zasady domniemania niewinności oraz w sposób dowolny. Skarżący na poparcie swego stanowiska zawartego w kasacji przytacza szereg judykatów Sądu Najwyższego, cytując fragmenty z orzecznictwa, ale z treści uzasadnienia kasacji wynika, że był to zabieg wyłącznie instrumentalny, sprowadzający się do tego, że skarżący przedstawił za pomocą orzecznictwa Sądu Najwyższego, jakimi zasadami powinien kierować się Sąd pierwszoinstancyjny (art.

5 k.p.k., art. 7 k.p.k.), ale w najmniejszej mierze nie dowiódł, że przedstawione zasady zostały w omawianym postępowaniu złamane.

Sąd Apelacyjny na stronach 8-11 uzasadnienia odniósł się do materiału dowodowego przeprowadzonego i ocenionego przez Sąd I instancji. Obszerny i wyczerpujący wywód Sądu odwoławczego nie pozostawia wątpliwości, co do prawidłowości przeprowadzonej kontroli apelacyjnej, w wyniku której Sąd zaaprobował procedowanie Sądu Okręgowego, jako zgodne z wszelkimi zasadami wynikającymi z kodeksu postępowania karnego (art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. – k. 11 uzasadnienia SA), zaś uzasadnienie Sądu I instancji spełnia wymogi uzasadnienia Sądu pierwszoinstancyjnego w świetle art. 424 k.p.k. Wątpliwości obrońcy skazanego przedstawione w kasacji, należy ocenić, jako wynikające z przyjętej przez stronę linii obrony. Zarzuty skarżącego nie znajdują potwierdzenia w pisemnych motywach orzeczenia Sądu Apelacyjnego spełniającego – wbrew twierdzeniom autora kasacji - wymogi wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k.

Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego nie pozostawia wątpliwości, że przeprowadzono poprawną ocenę materiału dowodowego i nie można uznać za zasadny zarzut zaaprobowania orzeczenia wydanego z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wyrażał stanowisko, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i których nie jest w stanie rozstrzygnąć Sąd rozpoznający sprawę, a nie zaś wątpliwości obrońcy, czy skazanego, co do prawidłowości rozstrzygnięcia przez ten Sąd. Pisemne motywy orzeczenia nie potwierdzają również zastrzeżeń obrońcy, co do rzekomej dowolności sądowej oceny materiału dowodowego.

Zeznania R. D. nie były jedynym dowodem obciążającym skazanego, na co zwrócił uwagę Sąd odwoławczy. Relacja W. B. korespondowała z przekazem R. D. Zeznania te pozwoliły ustalić stan faktyczny, jednocześnie obciążając A. Ż. Zarzut obrońcy, że skazany ze względu na charakter pracy często przebywał po za krajem i nie mógł popełnić zarzucanych mu czynów z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 263 k.k. jest całkowicie bezzasadny, gdyż działalność zawodowa, którą zajmował się skazany (kierowca TIR'a) nie wyklucza prowadzenia przez skazanego nielegalnej działalności, za którą został skazany.

Podsumowując, kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna. Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącego ani odnośnie rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., ani rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc